

fessionem audit, vel ipsa laborat in extremis, n. 53 et 56.

Confessarius etiam noctis tempore, in casu necessitatis, potest ingredi clausuram, num. 57.

Confessarius non potest ingredi clausuram ad audiendam confessionem illius infirmæ, quæ potest accedere ad sedem confessionalem; neque potest ingredi sub prætextu comitandi operarios, medicos, etc. neque ad conspergendum cellas monialium aqua benedicta; neque ad exorcizandam monialem emergumnam; neque ad missam celebrandam, n. 58 ad 62.

An confessarius ingredi possit clausuram ad sumendam particulam consecratam casu in ecclesia interiori elapsam, n. 65.

Confessarius quamvis regularis non indiget speciali licentia ad ingrediendam clausuram pro sui officii necessitatibus; an autem ingredi debeat cum socio, necne, num. 64 et 65.

Confessarius regularis monialium, ejusque socius an possint moniales alloqui, num. 66.

Confessarii extraordinarii dum occupantur in audiendis monialium confessionibus excusantur ab oneribus suæ religionis, n. 67.

Quid de confessarii habitatione: sedis confessionalis collatione, ejusdem confessarii mercede, ac vietu, n. 68 ad 75.

Confessarii an possint moniales absolvere in foro conscientie a censuris occultis, et pœnis papæ reservatis, n. 74.

In casu extremæ necessitatis, deficiente proprio confessario, an possit quilibet sacerdos ingredi clausuram ad absolutionem elargiendam, n. 75.

Quid si confessarius sollicitet monialem, et monialis sollicitata recuset eum denuntiare, n. 76 ad 79.

Alia de hac re. Vide verb. Sollicitatio.

Adducuntur ad rem novissimæ resolutiones Sacre Congregationis Concilii, n. 81. Et verb. Complex peccati, ubi ad id assignatur novissima dispositio Benedicti XIV.

An confessarius ordinarius monialium ab episcopo destinatus, et triennio elapso ex indulto Sacre Congregationis episcoporum et regularium ad alterum triennium immediate sequens confirmatus, hoc pariter elapso possit ab ipso episcopo auctoritate ordinaria destinari ad tertium triennium, n. 87 et seqq.

Ad episcopum pertinet cognoscere et approbare, an confessarius regularis debeat pernoctare prope ipsa monasteria ex causa distantie conventuum, eisi agatur de monasteriis exemptis, et regularibus subjectis, num. 91.

Vide alia de confessario præsertim extraordinario, num. 92.

CONFESSARIUS REGULARIUM.

Vide verb. Approbatio, art. 2.

CONFESSARIUS QUOAD EA, QUÆ CONCERNUNT SOLLICITATIONEM.

Ad rem adducitur in primis Constitutio Gregorii XV. Vide verb. Confessarius, art. 5, n. 1 et 2.

Sollicitatio quid sit, et per personas sollicitantes qui intelligantur, vel non, n. 3 ad 7.

Femine sollicitantes confessarium an sint denuntiandæ, et qui intelligantur per personas sollicitatas, num. 8, 9 et 10.

Sollicitatio fieri potest pluribus modis, qui assignantur, et explicantur, n. 11 ad 15.

Sollicitatio fieri etiam potest in pluribus et diversis temporibus, et assignatur quando denuntiandus sit confessarius in dictis temporibus sollicitans, num. 16 ad 25.

Sollicitatio fieri quoque potest in diversis locis, qui assignantur, et quando confessarius in dictis lo-

eis sollicitans sit denuntiandus, vel non, num. 26 ad 30.

Sollicitantes in administrandis aliis sacramentis, excepta confessione, non sunt denuntiandi, n. 31.

Confessarius consentiens mulieri sollicitanti an sit denuntiandus, necne, num. 32 et 33.

Vide in nota.

Confessarium sollicitantem quando et quis tenetur denuntiare, vel non, num. 34 ad 40.

Denuntiatio confessarii sollicitantis quibus facienda sit, num. 41.

Episcopi, inquisitores, generales ordinum regularium sollicitantes quibus denuntiandi, n. 42 ad 45.

Obligati ad denuntiandum, et non denuntiantes in quam censuram incurrant, num. 46, 47 et 48.

Vide in nota.

Qualis sit terminus pro denuntiatione facienda, num. 49 et 50.

Pœnitens sollicitatus in excommunicationem incursus ob non factam denuntiationem a quo confessario absolvi posset, num. 51, 52 et 53.

Confessarius sollicitans a quo absolvi possit, num. 54.

Confessarii an, et quando absolvere possint pœnitentes sollicitatos ante factam denuntiationem confessarii sollicitantis; et quid si aliquis pœnitens induci nequeat ad personaliter denuntiandum, n. 55 ad 58.

Pœnitens sollicitatus tenetur ad denuntiandum, quamvis ad id non moneatur a confessario, et quid contra tales confessarios ad id non mōnentes, n. 59, 60 et 61.

Confessarii sollicitantes qua pœna puniendi, et quis contra ipsos procedere possit, et quales testes admitti possint ad probandum, n. 62 ad 65.

Circa sollicitationem attendenda est novissima constitutio Benedicti XIV, n. 66.

Vide etiam, n. 67.

CONFESSIO (II, 1017).

Confessiones sacramentales factæ sacerdoti non approbato nullæ sunt, licet de peccatis jam confessis; quæ regula comprehendit eos etiam qui privilegii bullæ *Cruciata* obtinuerunt. Vide verb. Confessio, num. 1 ad 3.

Illorum pœnæ qui confessionem audiunt, ad presbyteratum non promoti, num. 4.

Quid de confessionibus Cappucinatorum, num. 5.

Confessiones simultaneæ virorum et uxorum improbantur apud Græcos, num. 6.

Quales circumstantiæ aperiendæ in confessione, num. 7, 8.

Per confessionem omni sacerdoti approbato satisficit canoni *Omnis utriusque sexus*, num. 9.

Confessionis annuæ præceptum obligat, etiam non commissa gravi culpa, num. 10.

Parochus si prudenter credere non possit parochiano asserenti confessionem peregrisse, communionem etiam paschalem illi concedere non debet, num. 11.

Episcopi possunt limitatam facultatem audiendi confessiones dare regularibus, num. 12.

Quæ scientia in necessitate sufficiat pro approbatione, num. 13.

Quid de confessione laico facta, num. 14.

Pœnitens interrogatus a confessario de peccato non confesso potestne jurare non commisisse, num. 51.

Sacerdos conferens sacramenta non tenetur præmittere confessionem, sed sufficit contritio; hac de re præceptum Tridentini concilii exponitur, num. 16, 17.

Quoad alia. Vid. verb. Pœnitentiæ sacramentum.

CONFIRMATIO (II, 1017).

QUOAD EJUS ESSE, INSTITUTIONEM, MATERIAM, ET FORMAM.

Quid sit confirmatio, quæ est unum ex septem

novæ legis sacramentis a baptismo distinctum a Christo in nocte Cœnæ institutum. Vide verb. Confirmatio, art. 1, num. 1 ad 4.

Materia remota sacramenti confirmationis est chrisma confectum ex oleo olivarum, et balsamo simul consecrato ab episcopo. Vide num. 5.

Mistura balsami nunquam omittenda est de necessitate præcepti; at de necessitate sacramenti aliqui negant; sed affirmativa tutior tenenda, n. 6 ad 10.

Materia proxima confirmationis est unctio cum chrismate facta in modum crucis in fronte confirmandi, a num. 11 ad 17.

Forma consueta sacramenti confirmationis in Ecclesia Latina est ista: *Signo te signo crucis, et confirmo te chrismate salutis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*, num. 18.

Præfata verba, vel æquivalentia necessitate præcepti, et sacramenti sunt necessaria, n. 19 ad 25.

CONFIRMATIO QUOAD EJUS MINISTRUM ET SUBJECTUM.

Minister ordinarius sacramenti confirmationis est solus episcopus, qui etsi excommunicatus, etc., valide confert, et etiam si non esset ipse confirmatus. Vide verb. Confirmatio, art. 2, num. 1, 2 et 3.

Minister extraordinarius confirmationis potest esse simplex sacerdos ex speciali commissione, et delegatione summi pontificis, ut jam præstitum; non solet tamen nisi ex urgentissimis causis, n. 4, 5 et 6, et num. 42 et 45.

Confirmationis sacramentum a presbyteris Italo-Græcis conferri nequit, num. 44 et seqq.

Confirmationis sacramentum conferri potest a P. custode, et guardiano Sancti Sepulcri absentibus episcopis Latini ritus, cum oleo, et chrismate etiam antiquis, si nova haberi non possint a catholico antistite benedictis, n. 56 et seqq.

Conferri potest confirmationis sacramentum ab abbatibus Cryptæ Ferratæ episcopali characterè præditis, semel singulis annis in illius monasterii ecclesia per se ipsos, num. 58.

Episcopus non potest in alterius diœcesi confirmare suos subditos, vel pontificales actus exercere absque licentia episcopi diœcesani sub pœna suspensionis ab exercitio pontificalium, nec in nullius, imo nec archiepisc. in diœcesi suffraganei, num. 7, 8 et 9.

Quinimo nec in propria diœcesi potest episcopus licite ministrare confirmationis sacramentum personis alterius diœcesis absque consensu episcopi confirmandorum, juxta quosdam sub pœna suspensionis: at per alios verius ab ea excusatur, et culpa, num. 10, 11 et 12.

Episcopi vero attentiores talem usum confirmandi non subditos sine facultate suorum ordinariorum non admittunt; quod si se inde expresse declarent non intendere eos confirmare, invaliditate afficerentur, num. 15 et 14.

Ad viciniorem episcopum spectat conferre chrisma, consecrare aras, vel altaria portatilia, sede vacante, et vicarius capitularis procurare debet, ut illi subministretur victus conveniens, et equorum expensæ; ac expenditur vicinior, idemque firmatur quoad loca exempta, et abbatias nullius, num. 15, 16 et 17.

Episcopus in parochialibus monachorum exemptorum potest administrare sacramentum confirmationis, invitis ipsis regularibus, et contra eos hujusmodi administrationem impediētes, censuris procedere, num. 18.

Abbas si tentet conferre sacramentum confirmationis, nihil agit, non obstantibus privilegiis obtentis ante concilium Tridentinum; potest tamen, qui vere est nullius territorio separato, diœcesique distincta, vocare quemcumque catholicum antistitem, num. 19 et 20.

Non potest episcopus, nec archiepiscopus, nec

patriarcha in locis alienæ diœcesis, ubi aliquas habet ecclesias sibi immediate subjectas, licentiam concedere extraneo episcopo administrandi sacramentum confirmationis et ordinis, nec pontificalia munia exercendi absque licentia illius episcopi, in cujus diœcesi locus est constitutus, num. 21.

Si episcopus sit commendatarius abbatie nullius, non potest ibi illius subditos ordines conferre, vel synodum, aut concursum facere, sed bene confirmationis sacramentum administrare, altaria et capellas consecrare, aliaque pontificalia exercere, num. 22.

Episcopus alienus sacramentum confirmationis administrans debet ab episcopo diœcesano provideri, num. 25.

Quando ordinarius vadit per diœcesim extra visitationis occasionem, licet ad consecrandam, vel reconciliandam ecclesiam, vel sacramentum confirmationis administrandum, neminem cogere potest ad subministrandas expensas, neque pro equis, neque pro victualibus, num. 24 ad 30.

Subjectum capax confirmationis valide recipientis, est omnis homo baptizatus, et nondum confirmatus: permittens tamen bis confirmari, et bis confirmans non fiunt irregulares, num. 31 ad 34.

Confirmationis sacramentum in Ecclesia Occidentali conferri nequit ante usum rationis; quibus tamen ex causis conferri possit, n. 48 ad 55.

Infantes, quamvis valide possint confirmari ante usum rationis, non tamen licite, sed amentes, et furiosi, licet perpetuo tales, etiam licite, n. 55 et 56.

Multi possunt licite confirmari, etiam si fuerint a nativitate tales, nec non infirmi mortis proximi, num. 57 et 58.

In adultis, et mente sanis, ut valide confirmetur, requiritur intentio saltem habitualis confirmationem recipiendi; et ad licite recipiendum necessarius est gratiæ status; non tamen exigitur esse jejunos, num. 59, 40 et 41.

Confirmationis sacramentum conferri non debet pueris parum instructis in christiana doctrina, num. 54.

CONFIRMATIO QUOAD EJUS NECESSITATEM, EFFECTUM, PATRINUM ET CÆREMONIAS.

Licet sacramentum confirmationis non sit necessarium ad salutem, neque necessitate mediæ, neque necessitate præcepti, est tamen necessarium, ut non contemnatur. Vide verb. Confirmatio, art. 3, n. 1 et 2.

Tenentur tamen hoc sacramentum prius recipere omnes, qui volunt primam tonsuram suscipere, et ad ordines admitti; ac citra contemptum contrafaciendo, non peccaretur graviter nec ab ordinando nec ab ordinante, observa tamen Sac. Congregationis Concilii decretum, num. 3, 4 et 5.

Corrigitur tamen auctor, in not. ad n. 5.

Effectus confirmationis est triplex, nempe augmentum gratiæ habitualis, et jus ad gratias actuales roborativas ad fidem fortiter profitendam, character, quo confirmatus signatur, ut miles intra militiam Christi ad fidem cum robore propugnandam, et cognatio spiritualis, n. 6, 7 et 8.

Patrinus requiritur in confirmatione sub gravi culpa, et unicus, vel unica, atque distinctus a patrino baptismi, num. 9 ad 14.

Unus patrinus non potest tenere ultra duos eadem die confirmationis, nisi aliter permittat necessitas, num. 15 et 16.

Patrinus confirmandi debet esse confirmatus, ac sexus ejusdem cum confirmando, n. 17 ad 20. Et quoad regulares non posse esse patrinus jam in verb. Baptismus, et Vide etiam in verb. Regulares art. 1, a num. 115 ad 118.

Improbatur num. 19 auct. in not. ad finem.

Confirmatio debet administrari ab episcopo cum

pluviali, mitra, stola, baculo pastorali, et in ecclesia quantum commode fieri potest; tamen simpliciter loquendo etiam conferri valet in quovis loco decenti, sed monialibus ad fenestrellam communionis, num. 21 ad 24.

Episcopus potest confirmationem conferre in die feriali etiam post meridiem, quamvis non jejunus et ipse, et suscipiens, etiam tempore, et loco interdicti, num. 25 et 26.

Episcopus debet propria manu confirmationem conferre, ac chrismate confirmandum in fronte ungeri, num. 27 et 28.

Inungitur confirmandus in fronte ad indicandam gratiam collatam ad audacter profitendam Christi fidem; et aliquo panno albo circumcingitur, ne recens unctio desinat, aut deleatur: in hoc tamen est servanda cujusque loci consuetudo, n. 29 et 30.

Alapa datur ab episcopo ut confirmatus intelligat se roborari ad fortiter et invicte tolerandas injurias, et imminetia subeunda pericula propter Christi fidem, et recordetur hujus sacramenti suscepti, num. 31.

Omissio colaphi citra contemptum non est peccatum mortale; et pro complemento afferuntur novissimæ instructiones, num. 32 et seqq.

CONFIRMATIO ELECTIONIS (II, 1043).

Confirmatio quid sit et quotuplex; varii ejus affectus. Vid. verb. Confirmatio electionis, num. 30 ad 34.

Confirmatio electionis quoad episcopos primis sæculis fuit penes ordinatores; quod jus postea per tredecim sæcula ad Metropolitanum devolutum est; deinde ad sedem apostolicam, et hactenus Romano pontifici reservatum mansit, num. 1 ad 6.

Ordinatores ad confirmationem præcipitanter procedere non debent, num. 6.

Electi adversarius vel coelectus est audiendus, et edictum proponendum ut oppositores constituto termino veniant; his non observatis, confirmatio est nulla, num. 7, 8.

Examen faciendum circa personam electi, et quid inquirendum, num. 9 ad 11.

Pristinis temporibus episcopus electus a Metropolitanis uno actu et tempore consecratur et confirmatur, neque ante ordinationem dicebatur episcopus nisi cum addito *Electus*, num. 12, 13.

Processus inquisitionis ad Romanum Pontificem transmitti debet; si tamen Ecclesie sint ad nominationem imperatoris vel regis; tunc ad cardinalem illum regni transmittendus est, num. 14, 15.

Relatio de promovendis quomodo faciendâ, num. 16 ad 18.

Electus vel nominatus non potest se administrationi ecclesie immiscere ante confirmationem expeditam; sic constituit concilium Lugdunense; aliter tamen si sit ultra Italiam, num. 19 ad 22.

Electus aut nominatus, obtenta confirmatione, verus episcopus reputatur; quæ munera tunc exercere possit; possessionem tamen adipisci non potest, nisi litteris in forma expeditis, quas capitulo et principi exhibere tenetur, num. 23 ad 27.

Quid expectare tenentur provisi de ecclesiis cathedralibus quæ juri Regaliæ subjectæ sunt, num. 28, 29.

Electus ad quid tenetur post consensum electioni præstitum, num. 33, 36.

Confirmanti electum quid incumbat, num. 37.

Litteræ confirmationis expediuntur in forma bullæ *Gratiæ*, num. 38.

CONFISCATIO.

Confiscationis bonorum poena quæ sit. Vide verb. Poena, art. 2, num. 6.

CONFRATERNITAS (II, 1051).

QUOD EJUS ERECTIONEM, ET AGGREGATIONEM.

Ut valide, et legitime erigantur, et aggregentur

Confraternitates, debet omnimode observari constitutio Clementis VIII. *incip.* Quæcumque, et adducitur, ac satis dilucidatur; Vide verb. Confraternitas, art. 1, num. 1 ad 15.

Assignatur forma utendi in erigendis, seu instituendis, confirmandisque confraternitatibus, ac communicandis indulgentiis et gratiis: nec non formula pro aggregationibus, et constitutio Pauli V, pro indulgentiis, et gratiis ipsis concessis adducitur, num. 16 ad 21.

Confraternitates Cordigerorum possunt ubique in propriis ecclesiis erigere Patres conventuales privative quoad omnes, ubi existunt, et in eorum absentia Fratres Min. de Observ., num. 22, 25.

Solummodo prælati ordinis Minorum, inter quos connumerantur guardiani et præsidentes, possunt recipere volentes aggregari hujusmodi confraternitati Cordigerorum privative quoad omnes alios, num. 24.

Confraternitates sanctissimi Rosarii erigere possunt, et instituere solum sacri ordinis prædicatorum magistri, vel vicarii generales, et per eos deputari Patres ejusdem ordinis etiam in sæcularibus ecclesiis, num. 25 et 26.

Sic confraternitates Corrigatorum Sancti Augustini, scapularis Sanctæ Mariæ de Carmelo, et aliæ aliis regularibus concessæ eriguntur, et instituuntur a suis respective superioribus, seu deputatis religiosiis, num. 27.

Cum hoc tamen, quod omnes ab omnibus erigantur, et instituuntur juxta præscriptum a Clemente VIII, in dict. *incip.* Quæcumque, et circa hanc alia ulterius scitu digna adnotantur, num. 28 ad 36.

Regulares, qui ex indulto apostolico facultatem habent instituendi confraternitates, seu societates in eorum ecclesiis, non possunt illas erigere, seu instituere cum usu sacrorum absque ordinarii loci licentia, num. 37, n. 51 et 54.

Sicuti confraternitatibus licet sese transferre de una in alteram ecclesiam, ita et regularibus permissum est ipsas confraternitates dimittere, num. 56 et 57, num. 61 et 62.

Num autem id accidere possit confraternitatibus illis, quarum erectio ad superiorem regularium ex privilegio apostolico spectat, numer. 58 et seqq.

Nova confraternitas in eodem loco prohibetur erigi, si titulum habeat ab antiqua confraternitate diversum, n. 62 et seqq.

Ex duabus confraternitatibus ejusdem tituli et instituti, si una prius obtinuerit licentiam, et altera etsi postea habuerit licentiam, prius tamen sit erecta, hæc, et non illa remanere debet, num. 66 et 67.

Confraternitates laicorum erigi, et institui non possunt in ecclesiis monialium; et ab ecclesiis, in quibus reperiuntur, erectæ et institutæ, possunt libere discedere, expelli, etiamsi in ecclesiis regularium, num. 58 et 59.

Confraternitatum aggregatio propriorum ordinum potest fieri a regularibus in quibuscunque ecclesiis, sive propriis, sive extraneis, num. 40.

Confraternitates aggregatæ archiconfraternitatibus Urbis non gaudent privilegiis archiconfraternitatum aggregantium, sed solummodo illarum indulgentiis et gratiis, et gratis spiritalibus, n. 41 ad 44, et n. 68.

Confraternitates sanctissimi Sacramenti ubique erectæ, vel erigendæ absque nova concessione, communicatione, vel aggregatione participes sunt quorumcumque privilegiorum, concessionum, indulgentiarum, et gratiarum archiconfraternitati de Minerva concessarum et concedendarum, num. 45.

Facta erectione et aggregatione archiconfraternitati doctrinæ Christianæ Urbis; cæteræ hujusmodi confraternitates ejusdem diocesis non indigent se-

parata aggregatione, ut gaudeant indulgentiis, num. 46.

Afferretur decretum pro taxa expensarum requisitarum pro aggregationibus obtinendis, n. 47.

Confraternitatum usus antiquissimus, etiam inter ethnicos; unde nomen sumpserint; illarum origo et diversitas, num. 69 ad 85.

Flagellantes, ineunte sæculo xiii cœperunt vexillum erigere, ut una ab altera distingueretur societas, num. 86.

Antiquior apparet confraternitas dicta *del Con-falone*, num. 87.

Confraternitates artificum, et unde vocentur fratres, num. 88, 89.

CONFRATERNITATES QUOAD VARIA, QUÆ CONCERNUNT EARUM CAPELLANOS ET PAROCHOS.

Ad dirimendas controversias, quæ sæpe oriri solent inter confraternitates, earumque capellanos et parochos, non est desumenda regula et norma ab archiconfraternitatibus Urbis, sed sunt observanda decreta a sacris congregationibus pluries edita et signanter a Sacra Congregatione Concilii episcoporum et regularium, et Rituum. Vide verb. Confraternitas, art. 2 per tot.

Celebris est resolutio anno 1704, a Sacra Congregatione Rituum capta, quæ finem quodammodo imposuit dissidiis, quæ parochos inter et confraternitates oriebantur, num. 12 et seqq.

Quomodo eadem Resolutio sit intelligenda, num. 15 et seqq.

CONFRATERNITATES QUOAD ILLA, QUÆ RESPECTU IPSARUM EPISCOPUS POTEST FACERE, VEL NON.

Confraternitates laicorum cum usu sacrorum etiam in regularium ecclesiis, in quibus reperiuntur erectæ, possunt visitari ab episcopo in his, quæ respiciunt administrationem, et adimplementum onerum. Vide verb. Confraternitas, art. 3, num. 1 ad 4 et num. 58 et 59.

Confraternitates laicorum visitari possunt ab episcopo, etiamsi essent erectæ in ecclesiis, seu oratoriis fundatis et extractis in solo et territorio Religionis Hierosolymitanæ; quinimo etiam illæ, quæ non a primæva sua fundatione, sed ex post sunt sub immediata regum protectione, num. 5 ad 8.

Administratores confraternitatum, sicut et aliorum piorum locorum, etiamsi sub immediata regum protectione, possunt compelli ab episcopo ad reddendam rationem administrationis, et ad asportandum libros administrationis etiam ad palatium episcopale, si sint in loco residentis, seu alterius stationis et permanentis episcopi, num. 9 et 15.

Confraternitates in Lateranensi excitate episcopis minime subsunt. Quando autem vere excitate dicantur in solo Lateranensi, vide num. 40 et seqq.

Sixtus V, episcopo in ecclesias, oratoria ac confraternitates positas in solo Lateranensi tribuit idem jus, quod a synodo Tridentina confertur, num. 45 et 44.

Episcopus manutenendus est in quasi possessione cogendi confraternitates laicorum, quæ utuntur sacco, per edicta pœnalia, exactionem pœnarum, aliaque juris et facti remedia ad conveniendum solitis processibus, non obstante aggregatione, num. 14 et 15.

Episcopus potest per se ipsum, vel per suum delegatum intervenire, et assistere congregationibus confraternitatum, et electionibus officialium, modo non faciat novitates, etiamsi sint in ecclesiis et oratoriis regularium, in quibus reperiuntur societates erectæ, num. 16 et 17.

Pro contributione seminarii episcopus potest taxare confraternitatum bona quatenus sint ecclesiastica; et supposita taxa pro seminario cum solutione continuata ultra triginta annos, tenetur con-

fraternitas ad illius solutionem in futurum, n. 18 et 19.

Confraternitates tenentur contribuere pro victualibus visitatoris, seu episcopi visitantis, non obstante in contrarium consuetudine, num. 20 et 21.

Servari debet decretum episcopi, ne in oratoriis confraternitatum celebretur in festis ante parochialem, modo parochus celebret hora competenti, num. 22.

Non potest episcopus se ingerere in administratione bonorum confraternitatum laicorum, dum illa non dilapidant, nec prohibere ne faciant expensas extraordinarias excedentes summam scutorum viginti sine sua licentia, num. 24 et 25.

Episcopus non debet compellere ad unionem confraternitates, et nulliter id ageret, n. 26 et 27.

Nulla confraternitas impediri debet, ne accedat ad funera, modo sine jurium parochialium præjudicio, et ne confratres societatis mortis incedant cum capite caputis cooperto, num. 28 et 29.

Episcopus non potest prohibere, vel restringere confraternitatibus, præsertim aggregatis, solita exercitia, puta societati mortis sepelire defunctos post horam vicesimam tertiam, vel consuetam disciplinam; secus de insolitis periculosis, num. 30, 31 et 32.

Confraternitates possunt congregari ubi et quoties magis eis placuerit, etiam absque episcopi licentia, et earum capellani non debent sine causa amoveri, reluctantibus confratribus, num. 33 ad 36.

Potestas parochi in confraternitates, num. 44 ad 55.

CONFRATERNITATES QUOAD IMMUNITATEM A POTESTATE ET JURISDICTIONE LAICALI.

Confraternitates auctoritate apostolica vel ordinaria erectæ subsunt jurisdictioni episcopi, ac etiam ipsi confratres, ubi agitur de interesse spiritualitatis et confraternitatis. Vide verb. Confraternitas, art. 4, n. 1.

Causæ contra confratres, vel confraternitatem, et circa ejusdem bona ad judicem ecclesiasticum spectant, num. 2, 5 et 4.

Confraternitates ecclesiasticæ gaudent exemptione a gabella pro pane, qui ab eis datur custodibus animalium ipsarum confraternitatum pro eorum victu. Domus confraternitatis eidem contigua immunitate gaudet etiam quoad confugientes, nisi sit locata laicis, num. 5, 6 et 7.

Administratores et procuratores confraternitatum, ecclesiarum, capellarum auctoritate episcopi fundatarum, quarum proventus in opera pia insuntur, etiamsi sæculares, quoad ea quæ pertinent ad dictam administrationem, conveniri debent ante forum ecclesiasticum, num. 8.

Judices sæculares, qui confraternitates, seu confratres, per præcepta compellunt ad se subjiciendum suis judiciis pro rebus ipsarum confraternitatum, etc., tanquam usurpatores jurisdictionis ecclesiasticæ declarandi sunt incurrisse excommunicationem, num. 9, 10 et 11.

Ad materiam, vide *ib.* num. 15.

CONFRATERNITATES, ET CONFRATRES QUOAD SEPULTURAS.

Confraternitatibus potest ab episcopo concedi privilegium sepulcri, et quid si confratres non electa sepultura decedant, vide verb. Confraternitas, art. 5, num. 1 et 2.

Electio sepulture facta a confratribus collective, et collegialiter sustinetur, et valet solum pro illis qui individualiter consenserunt, num. 3 ad 7.

Hinc confratres confraternitatis etiam erectæ in cathedrali decedentes, non electa sepultura, sepeliendi sunt in parochiali, etiamsi adesset statutum

approbatum ab ordinario pro sepulcro confraternitatis, *num. 8.*

Officium super defunctis in ecclesia, vel oratorio confraternitatis exemplum fit a parochio, et non a capellano confraternitatis; ac circa parochum quoad funera adducuntur, et conciliantur quæ ad-versa videntur decreta, *num. 9 ad 15.*

Conceditur ex gratia confraternitati, ut sepelire possit in sua ecclesia omnes suos confratres, ante infirmitatem, de qua decesserunt, in ea confraternitate descriptos, de consensu hæredum et sine præjudicio emolumentorum, quæ spectant ad capitulum, vel parochiam, *num. 14 ad 20.*

Num, quando ex statuto a sancta Sede confirmato possunt confratres sepeliri in sepultura ecclesie suæ confraternitatis, spectet ad parochum, an ad capellanum officium super cadaveribus peragere, *num. 21 ad 25.*

Alia ad rem. Vide *verb. Sepultura, a n. 11 ad 14.*

CONFRATERNITATES QUOAD VARIA ALIA IPSAS CONCERNENTIA.

Confraternitates ecclesiasticæ nequeunt alienare bona sua sine beneplacito apostolico; quod requiritur etiam in cessione bonorum confraternitatis, licet in favorem alterius ecclesie. Vide *verb. Confraternitas, art. 6, num. 1, 2 et 5.*

Confraternitates mere laicales, sicuti et collegia mere laicalia, licet ibi opera pia exercentur, et proinde dicantur loca pia, possunt alienare res suas absque solemnitatibus; secus vero, si sint auctoritate ecclesiastica erectæ, indeque corollaria dantur, *num. 4 ad 7.*

Seminaria erecta in vim concilii Tridentini sunt loca ecclesiastica, et eorum bona nequeunt alienari sine solemnitatibus, et beneplacito apostolico; secus autem de collegio puerorum et alumnorum absque ordinarii auctoritate erecto, *num. 8, 9.*

Collegia artificum, et universitates professorum, cum non sint loca ecclesiastica, non subjacent extravaganti *Ambitosæ*, at mons Misericordiæ civitatis Neapolis petiit beneplacitum apostolicum pro alienatione domus, *num. 10 et 11.*

Confraternitates laicorum approbate et earum capellani possunt facere solitas processiones, quando non fiunt in parochiali et in primaria ecclesia, et qualiter, *num. 12 et 15.*

In processionibus peragendis extra ambitum ecclesiarum in expositione Eucharistiæ, benedictione solemnii super populum, aliisque similibus, quoties interveniat licentia ordinarii, parochus non potest se opponere, ne a capellanis et officialibus confraternitatum fiant, *num. 14.*

Confraternitates laicorum in processionibus procedere et præcedere debent inter se juxta bullam Gregorii XIII, *incip. Expositis*; et ex ea præcedentiæ ordo apponitur, *num. 15 ad 19.*

Confratres ad conveniendum solitis processionibus compellere potest episcopus sub pœnis ejus arbitrio imponendis, stante possessione illos vocandi per edicta, *num. 20.*

Confraternitates episcopo assentiente possunt statuta condere; at ea confirmare nemo potest invito vel inconsulto episcopo, *num. 21 et 22.*

Confraternitas legitime ut moris est, intimata et coadunata poterit determinare, et resolutionem capere, etiamsi non interveniant duæ ex tribus partibus aut major pars confratrum, *num. 23.*

Confraternitates erigere possunt, et ampliare suas ecclesias, vel oratoria sine præjudicio jurium parochialium, non tamen mutare titulum, *num. 24.*

Confraternitates possunt elemosynas quærere secundum suum institutum, sed ad funerals mortuorum accedere non possunt, nisi specialiter, et expresse vocentur; tamen de intortiliis, seu cercis

quartam parochis non debent, *num. 25, 26 et 27.*

Habitus mutatio non debet de facili confraternitatibus indulgeri; et si duæ ejusdem loci deferant eundem saccum, distingui debent addito aliquo coloris signo, *num. 28 et 29.*

Confraternitates quædam, quæ extra Urbem sunt, et dependent a capitulo sancti Joannis Laterani, vel sancti Petri, vel sancti Sebastiani, subduntur ordinariis, ac rectoribus Ecclesiarum, *num. 30.*

Statuta confraternitatum potest episcopus et ordinarius mutare, *num. 38, 39.*

An hæc ipsa facultas ordinario competat quoad statuta condita in vim contractus, *num. 40.*

Vel a sancta Sede confirmata, *num. 41.*

Vide quoad statuta confraternitatum alia, *num. 34.*

Varia adducuntur decreta confraternitates concernentia, *n. 35.*

CONFUSIO.

Confusio pro acquirendo rerum dominio quid sit et qualiter ab admistione differat, etc., vide *verb. Dominium, art. 3, num. 105 ad 110.*

CONGENER.

Congener quis sit, vide *verb. Affinitas, art. 1, sub num. 16.*

CONGREGATIONES.

CONGREGATIONES ECCLESIASTICÆ ROMANÆ (II, 1111).

Semper ab omnibus ecclesiis particularibus ad Romanum pontificem de rebus gravioribus relatum est. Vide *verb. Congregationes romanæ ecclesiasticæ, num. 1.*

Congregationum origo, præstantia, auctoritas, *num. 2 ad 4.*

Congregatio consistorialis, bulla institutionis, et ejus munera, *num. 5 ad 7.*

Congregatio inquisitionis, *num. 8.*

Congregatio Indicis librorum prohibitorum; ex quibus constat; ejus munera; bulla institutionis; exempla damnationis et index librorum prohibitorum, *num. 9 ad 16.*

Congregatio SS. Rituum; bulla institutionis; ejus divisio, *num. 17 ad 22.*

Congregatio immunitatis; ejus institutio et officia: ex quibus constat, *num. 23 ad 25.*

Congregatio Fabricæ; ejus origo, munia et privilegia, *num. 26 ad 32.*

Congregatio concilii; ejus origo, erectio et officia, *num. 33 ad 38.*

Congregatio prælatorum adjecta congregationi Concilii; bulla ejus institutionis, *num. 39 et 40.*

Congregatio episcoporum et regularium; ex quibus constat, et ejus munia, *num. 41 ad 45.*

Congregatio de Disciplina; constitutiones Innocentii XII, et Pii VI, de hac congregatione, *num. 44 ad 46.*

Congregatio propagandæ fidei; ejus collegium et munia; ex quibus componitur, *num. 47 ad 50.*

Congregatio Indulgentiarum; ejus institutio et jurisdictio, *num. 51 ad 53.*

CONGREGATIONES CLERI (II, 1175).

Istarum congregationum utilitas; decreta de ipsis in synodis lata, et variæ sacrarum congregationum resolutiones. Vide *verb. Congregationes cleri, num. 1 ad 9.*

Quæ pœna constituenda in illos qui ad hos cœtus non conveniunt, et methodus in istis servanda, *num. 10 ad 15.*

Institutiones et decretum Benedicti XIV de hisce congregationibus, *num. 14 et 15.*

CONGRUA (II, 1187).

CONGRUA QUIBUS DEBETUR, ET IN PRIMIS QUOAD EA, QUÆ CONCERNUNT CONGRUAM EPISCOPORUM, EORUMQUE COADJUTORUM.

Congrua debetur omnibus ecclesiarum rectoribus curam animarum exercentibus, eorumque vicariis, et coadjutoribus. Vide *verb. Congrua, art. 1, num. 1.*

Congrua pro episcopis taxata est in scutis mille, et pro parochis in scutis centum; et quædam ad rem declarantur, vel indicantur, *num. 2 ad 9.*

Episcopo petenti sibi condecencia alimenta denegari non potest congrua, etiamsi habeat aliunde, etiamsi acceptaverit episcopatum nimis tenuem, et gravatum pensione, vel consenserit, et se ad eam obligaverit, *num. 10 ad 15.*

Et talis congrua debetur ipsi episcopo ex fructibus suæ ecclesie, et regulariter illam præstare debet, qui beneficii fructus recepit, *num. 14 ad 20.*

Episcopis gravatis pensionibus assignari solent pro congrua mille ducati annui, de quibus securi jam redditu per schedulam mensariam, vel alio modo coguntur relinquere pensionariis administrationem bonorum mensæ, seu alterius beneficii, *num. 21.*

Episcopus in congrua non tenetur imputare redditus sui patrimonii, si reservationi pensionis non consensit, minusque de suo solvere se obligavit. Secus vero, si obligavit et hypothecavit sua bona patrimonialia pro pensione, *num. 22 et 25.*

Primo loco, et ante omnia alia opera episcopatus est solvenda congrua episcopo, maxime si in impositione onerum fuit addita clausula: *Demptis pro episcopo scutis mille, num. 24 ad 28.*

Episcopi loco congruæ, si indigeant, solent exigere charitativum subsidium, non sic tamen qui habent congruam pinguem, *num. 29.*

Episcopus adjutus debet præstare congruam episcopo coadjutori, seu suffraganeo, *num. 30, 31 et 32.*

Si coadjutor vel suffraganeus episcopi est pauper, non potest congruam sibi in literis apostolicis assignatam remittere, eique præterea adjutus dare debet commoditatem habitationis, et necessaria pro episcopaliibus functionibus, *num. 33 et 34.*

Utri, pensionatione, an episcopo incumbat onus probandi, quod episcopo remaneant scuta mille pro congrua, *num. 35 et seqq.*

CONGRUA QUOAD EA, QUÆ CONCERNUNT CONGRUAM PAROCHORUM, EORUMQUE VICARIORUM.

Congrua debetur parochis et curatis, et generaliter loquendo taxatur in scutis centum, ac ubi aliter non fuerit a papa expressum, intelligitur de moneta loci beneficii. Vide *verb. Congrua, art. 2, num. 1, 2 et 3.*

Congrua non debet ordinarie taxari major scutis centum, nec minor scutis quinquaginta annuis, at generaliter loquendo taxanda est congrua, quæ sit sufficiens ad commodam, et honestam sustentationem personæ, habita ratione de loco, qualitate personæ, etc., *num. 4 ad 10.*

Licet in taxatione congruæ pro parochis, seu curatis possint ab episcopo considerari et comprehendere emolumenta incerta, hoc tamen debet intelligi de incertis, quæ habent aliquam certitudinem, ut sunt decimæ frumenti, vini, olei, alique fructus, et emolumenta incerta solum ratione summae et quantitatis, *num. 11, 12 et 15.*

Congrua debetur loco alimentorum; unde repugnat ipsam congruam dependere ab incerto eventu. Nec in eam sunt imputanda, quæ debentur parochio ratione laboris et servitii. Nec quæ extra ecclesiam, vel extra curam ipsam animarum percipiuntur, neque fructus sui patrimonii, si reservationi pensionis non consensit, secus vero, si in ea sua

bona obligationi et hypothecæ supposuit, *num. 14 ad 19.*

Congrua debetur parochio sufficiens, etiamsi beneficium tenue acceptarit non sufficiens, et ab episcopo assignata præsumitur sufficiens, nisi probetur diminuta, *num. 20 ad 26.*

Unde congrua semel assignata non debet amplius assignari, vel augeri, sicut non potest amplius diminui, nisi ex causa, *num. 27 ad 31.*

Si congrua fuerit sufficiens, tempore reservationis pensionis, et quoties ex post diminuat, augenda est de fructibus ejusdem pensionis, et parochi pro consequendo congruæ credito præferendi sunt, deductis prius expensis culturæ pensionariis, *num. 32 et 35.*

Vicariis perpetuis debet assignari congrua portio de redditibus, fructibus, emolumentis et proventibus ecclesie incorporatæ monasterio, collegio, estque taxanda arbitrio episcopi, habito respectu ad qualitatem personæ, loci, etc., dummodo non sit minor quinquaginta nec major centum aureis pro quolibet anno, *num. 34 et 35.*

Pro congrua assignari possunt solum illa emolumenta incerta, quæ habent quamdam certitudinem, ut sunt decimæ vini, frumenti, etc., non autem emolumenta omnino incerta, ut jam supra, *num. 36 et 37.*

Congruam certam debet habere curatus, seu vicarius substitutus, quamvis sit amovibilis, et semel assignata, nisi superveniat notabilis mutatio, vel rationabilis causa, non est augenda, ut nec minuenda neque de consensu curati, *num. 38 ad 41.*

Congrua curato, seu vicario non taxata, vel insufficientis assignata, si petatur, debetur in quantitate, prout juris est, a die petitionis, seu motæ litis, *n. 42.*

An parochus, qui vel interitum, vel diminutionem passus est reddituum parochialium, agere vel pro congrua, vel pro ejus supplemento valeat adversus illos, qui decimas, vel alia bona parochiæ possident, *n. 44 et seqq.*

Adeoque utrum plures possessores decimarum, vel aliorum bonorum parochiæ teneantur in solidum, an singuli pro rata, *n. 46 et seqq.*

Et an in libertate eorum, qui decimas, vel bona alia parochiæ possident, sit ea dimittere, ut se liberent ob onere congruæ; et num id ipsum obtineat in parochio primitivo, *n. 50 et 51.*

Quoad parochiarum congruam in regno Neapolitano, *num. 52 ad 55*; ubi referuntur decretum 22 Octobris 1822; 27 Junii 1823; et alia tam generalia quam communia statuta.

Alia. Vide *verb. Vicarius parochialis, a n. 10 ad 14.*

CONJUGES, CONJUGIUM (II, 1203).

Conjuges qui dicantur, et matrimonium cur conjugium, vide *verb. Conjuges, Conjugium, num. 1 et 2.*

Post contractum, et nondum consummatum matrimonium habet uterque conjux bimestre ad deliberandum an in conjugio manere, vel ad religionem transire velit. Ac intra tale tempus licite petitur, et licite negatur conjugale debitum, *n. 3 et 4, et verb. Matrimonium, art. 5, num. 27.*

Si intra dictum bimestre vel ab uxore invita copulam vi obtineat, potest uxor adhuc ingredi religionem saltem in casu, quo ipsa viro vim inferre nitenti excipiendo manifestavit se velle ingredi religionem, aut circa hoc nondum plene deliberasse, *n. 5.*

Si ultra bimestre maneant conjuges sine consummatione matrimonii, potest uterque etiam altero invito semper religionem ingredi; etiamsi illicite sibi debitum negassent, *n. 6 et 7.*

Post dictum bimestre tenetur conjux debitum